

नव सञ्चार गृह प्रालि.द्वारा प्रकाशित तथा नव सञ्चार अफसेटमा मुद्रित । कार्यालय : भद्रपुर बस स्टेण्ड पश्चिम, गजुरमुखीटोल, बिर्तामोड (झापा) । फोन नं.: ०२३-५४३८२० । ईमेल : pratidin65@gmail.com । अध्यक्ष : युवराज दाहाल । सम्पादक : इन्द्रसिंह राजवंशी

सम्पादकीय

व्यवसायीलाई दुःख नदेऊ

आर्थिक मन्दीले निजी क्षेत्र प्रत्यक्ष प्रभावित भएको थियो । यस्तोमा भदौ २३ र २४ गतेको जेनजीको आन्दोलनले यो क्षेत्र तहसनहस भइसकेको छ । आफूलाई जेनजी भन्नेहरूको एउटा समूहले १० प्रतिशत सेयर नदिएसम्म भोटेकोसी जलविद्युत् आयोजनाबाट विद्युत् उत्पादन गर्न नदिने धम्की दिएपछि आयोजना बन्द गरिएको छ । सिन्धुपाल्चोकका अरू आयोजनामा पनि यस्तै धम्की पत्र पठाइएपछि आयोजनाका सञ्चालकहरू त्रसित बनेका छन् । सरकारले सुरक्षा दिन नसकेको उनीहरूको गुनासो छ ।

भाटभटेनी सुपरस्टोरका शाखाहरूलगायत देशका प्रतिष्ठित उद्योगी व्यवसायीको निजी सम्पत्तिमा जेनजी आन्दोलनका नाममा भएको लुटपाट र तोडफोडका कारण देशका सबै उद्यमी व्यवसायीहरू यसै संत्रस्त छन् । उता गृह मन्त्रालयले सार्वजनिक तथा निजी सम्पत्तिमा लुटपाट, तोडफोड र आगजनी गर्नेहरूमाथि कारवाही नगर्न परिपत्र गरेपछि उद्यमी व्यवसायीहरूको यसै मन मरेको थियो ।

त्यसमाथि यसरी आयोजनाहरूमा जेन-जीकै नाममा धम्की दिएर ‘दोहन’ गर्न थालिएपछि देशको अर्थतन्त्र थप ऋणात्मक हुने निश्चित छ । साथै, यस्तो अवस्था धेरै समय रहेमा वैदेशिक लगानी त सपना नै हुनेछ देशकै निजी क्षेत्रले पनि लगानी गर्ने आँट गर्ने छैन । अर्थात्, मुलुक बर्बाद गराउन अरू उपाय अपनाउने परेन ।

यसैले सरकारले र कतै जेनजीका नाममा आन्दोलन आह्वान गर्ने समूहका नेता पनि छन् भने तिनले मौका छोपेर यसरी दोहन गर्ने गिरोहलाई बेल्साम नियन्त्रण गर्नुपर्छ । अहिले जलविद्युत् आयोजनामा सित्तैमा सेयर खोज्नेहरूलाई नियन्त्रण गरिएन भने भोलिका दिनमा अरू उद्योग र व्यवसायमा पनि सेयर माग्न थाल्नेछन् । त्यतिबेला स्थिति नियन्त्रण गर्न नसकिने गरी भयावह हुनेछ ।

सम्भवतः लुटपाट, तोडफोड र आगजनी गर्नेहरूलाई ‘उन्मुक्ति’ दिएको अर्थ लाग्ने गरी गृह मन्त्रालयले परिपत्र नगरेको भए पछिल्ला वितण्डाहरू मच्चिने थिएन् । यसैले अब मन्त्रिपरिषद्ले नै दण्डहीनता सट्य तहुने र निजी सम्पत्तिको पनि रक्षा गर्ने कर्तव्यबाट राज्य नचुक्ने विश्वास जनतालाई दिलाउनु पर्छ ।

यसभन्दा पहिले २०६२/६३ पछि तत्कालीन विद्रोही नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (माओवादी)को भ्रातृ संगठन ‘योडग कम्युनिस्ट लिग (वाईसीएल),यस्तै गतिविधिमा संलग्न हुँदा तत्कालीन सरकारले नियन्त्रण गर्न हिचकिचाउँदा भएको हानि स्मरणीय छ ।

• गोपीनाथ मैताली

अहिले सार्वजनिक क्षेत्रमा नैतिकता र सदाचारको आवश्यकता बढेर गएको छ किनकि सर्वसाधारणको अनुभूतिमा व्यावसायिक सदाचारको स्तर निकै खरिँकएको छ । सर्वसाधारण स्तरीय सेवा र सेवामैत्री व्यवहारको अपेक्षामा छन् तर त्यसप्रतिको तत्परता सार्वजनिक क्षेत्रमा देखिएको छैन । संस्थाहरूको कर्मचारीतन्त्रीकरण र सेवा वितरणमा राजनीतिकरणले प्रशासनयन्त्र पक्षपाती देखिएको छ । को नैतिक र को चाहिँ कम नैतिक भन्न सकिने अवस्था छैन । नैतिकता र उच्च इमानदारिता देखाउनुपर्ने पदाधिकारीमाथि बारम्बार नैतिक आचरणका प्रश्न उठिरहेका छन् । यस अवस्थामा सार्वजनिक प्रशासनमा व्यावसायिक शुद्धीकरण गरी नैतिक आचरणलाई संस्थागत गर्नुको विकल्प छैन तर कसरी ? यो नै अहिलेको ज्वलन्त चुनौती हो । प्रशासनमाथि हुने आलोचनालाई उत्तर दिन पनि जिम्मेवारीमा रहेका कर्मचारीमा असल व्यवहार र नागरिकमैत्री भावना देखिनु पर्छ ।

सार्वजनिक प्रशासनमा व्यावसायिक सदाचारिता प्राप्त गर्न योग्यतामूलक कर्मचारी, अनुशासन र आचारसंहिताको व्यवस्था, कार्यप्रक्रियाको परादर्शिता, जवाफदेहिता, आन्तरिक नियमन र नागरिक विवेचना पद्धतिका विधि अवलम्बन गरिन्छन् । नागरिक विवेचना पद्धतिबाहेक अन्य विधि तथा संयन्त्रको व्यवस्था नेपालमा पनि छ । जनताका अनुभूत गर्ने तहमा प्रशासनको व्यवहारले सेवाग्राहीले सास्ती महसुस गरिरहेका छन् । प्रशासनिक सास्तीबाट जनतालाई कसरी मुक्ति दिने भन्ने प्रश्न अहम् देखिएको छ । सरकार र सर्वसाधारणविकको सम्बन्ध सूत्र प्रशासन हो, सरकार र शासनको

अनुभूति सेवाले मात्र दिन सक्छ । जनताका दैनिकीसँग सम्बन्धित क्रियाकलापदेखि नीति व्यवस्थापनको प्रभावकारिता आचरण र व्यावसायिकताको स्तर बढाएर मात्र प्राप्त गर्न सकिन्छ । यसैको अभावमा राजनीतिक आन्दोलनका कार्यसूचीले र बेला बेलामा सरकारबाट अगाडि सारिएका सुधारका प्रयास पनि पाखा लादै गएका छन् ।

नागरिक समाज, सार्वजनिक बौद्धिक, सरकारी सर्वेक्षण, ट्रान्सपरेन्सी तथा अन्य स्वतन्त्र निकायका प्रतिवेदनको अल्ट्याइमा सार्वजनिक प्रशासनको कार्यसम्पादनमा सेवाग्राहीको अनुभूति (पर्सेप्सन) सकारात्मक छैन । सेवा प्रदायक र अग्रपङ्क्तिका कार्यालयबाट प्राप्त हुने सेवा सुविधामा लामो समय लामे गरेको छ । सेवा लिनका लागि भनसुन र सिफारिस गर्नु परेको छ भने सेवा सुविधामा नातावाद, कृपावाद र अतिरिक्त अनुनयविनय गर्नु परेको छ, प्रणालीले काम गरेको छैन ।

कतिपय सेवामा मध्यस्थकर्ता (बिचौलिया) मार्फत लिनुपर्ने बाध्यता छ । कर्मचारीहरूमा सहयोगी भावना देखिएको छैन । आफूले लिने सेवाको कार्यविधि र कानुनका विषयमा स्वयम् सेवाग्राही जानकार छैनन्, कार्यालयका तर्फबाट उनीहरूलाई सूचना र जानकारी दिइएको छैन । प्रशासनभित्र पहुँचवालाको काम छिटो हुन्छ, गरिब-विपन्न उपेक्षित छन् । प्रवाहित सेवालै अनुभूत आवश्यकतालाई सम्बोधन गर्न सकेको छैन । सेवा लिन अतिरिक्त उपहार, दस्तुर वा नजराना पनि दिनुपर्ने अवस्था छ । नीति तथा निर्णयमा व्यावसायिक सदाचारिता नदेखिएकाले नीति निर्णय आलोचित बनेका छन् । जसले आन्तरिक रूपमा विश्वास घटाएको छ भने बाह्य मञ्चमा राष्ट्रिय छविको स्तर कमजोर छ । यस अवस्थामा नेपालको प्रशासनिक क्षेत्र सुधारका लागि राजस्व प्रशासन, लेखा प्रशासन, आयोजना व्यवस्थापन, सेवा प्रवाह र प्रशासनिक नेतृत्वका पाँच क्षेत्रमा आक्रामक प्रयास गरी प्रशासनलाई मूल्यमा आधारित बनाउन सकिन्छ ।

करिब दुई दशकअघि एसियाली विकास

बैंङ्कबाट भएको अध्ययनले निकालेको निष्कर्ष अनुसार राजस्व आर्जन गर्ने र राजस्व खर्च गर्ने निकायका पदाधिकारी उच्च भ्रष्टाचारमा रहन्छन् । सार्वजनिक वित्त व्यवस्थापनले शासन प्रणालीलाई शुद्ध र सुशासित बनाउन ठुलो भूमिका खेल्छ । अहिलेको अवस्थामा यो निष्कर्ष उक्त समयभन्दा बढी सान्दर्भिक देखिन्छ । सरकारी तथा नागरिक समाज र अन्तर्राष्ट्रिय संस्थाका आँकडामा भ्रष्टाचार, बेरजु, सम्पत्ति शुद्धीकरणको जोखिम, सुशासनका परिसूचकको न्यूनस्तर देखिनुले यसको पुष्टि गरिरहेको छ । नेपालको आन्तरिक प्रतिवेदनले पनि प्रत्यक्ष-अप्रत्यक्ष रूपमा यसको पुष्टि गरेको छ ।

नेपालको राजस्व प्रशासनले कहिले पनि निर्धारित लक्ष्य भेटेको छैन । पछिल्ला वर्षमा राजस्वले लक्ष्य भेट्नु भनेको निकै दुर्लभ देखिएको छ । नीतिगत हेराफेरी, व्यापक राजस्व चुहावट र राजस्व प्रशासनका कर्मचारी, व्यवसायी र राजनीतिक कार्यकर्ताको अधोषिप्त माखेसान्नोलोले राजस्व प्रशासनमाथि गम्भीर प्रश्नहरू उठिरहेका छन् । पछिल्ला समय खास स्थानमा कर्मचारी सरुवा तथा पदस्थापनमा उभयपक्षको प्रभाव परेको छ । नियामक संस्थाहरू पनि कि त कमजोर छन् वा रविन्सन सिद्धान्तले प्रभावमा छन् । परिणामतः वार्षिक खर्बौँ रूपैयाँ राजस्व सङ्कलन हुन सकेको छैन, विकासीवत र सेवाभरणमा यसले प्रतिकूल प्रभाव परेको छ ।

राजस्व प्रशासनपछि सुधार गर्नुपर्ने अर्को क्षेत्र लेखा प्रशासन हो । लेखा प्रशासन सरकारी कोषको सञ्चालन गर्ने निकाय हो । सरकारी खर्च गर्ने भूमिकामा जिम्मेवार व्यक्तिका साथ आर्थिक प्रशासनका कर्मचारी संलग्न हुन्छन् । सानोतिनोदेखि ठुला भुक्तानीमा संस्थागत भएको बेथितिले लेखा प्रशासनको छवि बिग्रेको छ । लेखा प्रशासनमा रहेका व्यक्ति निगरानी निकायले नियन्त्रणमा लिएका घटना बारम्बार आउने गर्छन् भने बढ्दो बेरजु र खरिद अनियमिततामा पनि लेखा प्रशासनको संलग्नता रहने गरेको छ । यसले कार्यालय

सञ्चालनका सबै पक्षलाई प्रभाव पारेको छ ।

नेपाली समाज परम्परागत संस्कृतिले गाँजिएको छ । समाजमा जसले मह काट्छ, उसले हात चाट्छ भन्ने कहावतले जरा गाडेको छ । राजस्व सङ्कलन र लेखा प्रशासन (आम्दानी गर्ने र खर्च गर्ने) निकाय मह काड्ने निकायका रूपमा चिनिएका छन् । त्यहाँ रहने कर्मचारीको सामाजिक सानमान र अवसरमाथिको पहुँच पनि बढी छ । यसर्थ आम्दानी गर्ने र खर्च गर्ने निकायमा गरिएको सुधारले सार्वजनिक वित्त व्यवस्थापनमा मात्र होइन, समग्र सार्वजनिक प्रशासनलाई सुशासनमा पुर्‍याउन योगदान गर्छ ।

नैतिक आचरण र व्यावसायिक इमानदारितामा सुधार ल्याउनु पर्ने अर्को क्षेत्र आयोजना व्यवस्थापन हो । साना ठुला पूर्वाधार निर्माण तथा मर्मतमा वार्षिक खर्बौँ रूपैयाँ तहगत सरकारी कोषबाट खर्च हुन्छ । त्यहाँ रहेको पेसागत व्यावसायिकताको कमीले निर्माणको गुणस्तर र सामयिकतालाई प्रभाव पारेको छ भने आयोजना प्रशासनको बेथितिले व्यावसायिक नैतिकतालाई प्रभाव पारेको छ । विनियोजित रकमको अधिकांश हिस्सा लक्षित रूपमा खर्च हुँदैन । अर्थ, योजना र तालुक कार्यालयले पनि यसलाई प्रणालीबद्ध नगरी राजनीतिक र प्रशासनिक अभीष्ट पूर्तिमा सहयोग पुर्‍याउँदै आएका छन् । आयोजना व्यवस्थापनका सिद्धान्त, विनियोजनका मान्यता र प्राविधिक सिद्धान्त उल्लङ्घन हुँदै आएको छ । सदनमा यसको आलोचना भए पनि सदन राजनीतिको छायामा परेकाले सरकारलाई नैतिक र जवाफदेही बनाउन यसले सकेको छैन ।

सेवा प्रशासन सर्वसाधारणका दैनिकीलाई प्रत्यक्ष प्रभाव पार्ने निकाय हुन् । सेवा प्रवाहका अग्रपङ्क्तिका कार्यालयमा मध्यस्थकर्ताको हाबी बढ्दै गएको छ । जग्गा प्रशासन (मालपोत, नापी, गुठी), श्रम प्रशासन, अध्यागमन, यातायात, कम्पनी रजिस्ट्रार, जिल्ला प्रशासन, राहदानी, स्थानीय सरकार जस्ता जनताका प्रत्यक्ष सरोकारमा रहने निकायमा भ्रष्टाचारको जोखिम बढ्दो छ

। यी निकायको स्वच्छता र क्रियाशीलताले मात्र सरकारको छवि सुध्रिन्छ । किनकि सर्वसाधारणले सेवामार्फत सरकारलाई चिन्ने गर्छन् । सेवा प्रशासन जस्तो छ । सरकार त्यस्तै देखिन्छ ।

प्रशासनिक नेतृत्व नीति निर्माण, सेवा मापदण्ड निर्धारण, कर्मचारी तथा वित्त प्रशासन र नियमन गर्ने भूमिकामा रहन्छ । व्यावसायिक र सदाचारी प्रशासनिक नेतृत्वले मात्र आफ्ना भूमिका प्रभावकारी रूपमा निर्वाह गर्छ र त्यसको लहरे असर अग्रपङ्क्ति कार्यालयसम्म विस्तार हुन्छ । कमजोर सदाचार र व्यावसायिक स्तर भएका नेतृत्वको कार्यसम्पादनमा नैतिक बल हुँदैन । विगत केहीवर्षदेखि प्रशासनिक नेतृत्व कमजोर मात्र भएको होइन, प्रशासनिक सौदावाजी बढ्न थालेको छ । पदबाट पदमा जाने, पदले अपनत्व नलिने जिम्मेवारीमा जाने, नभएको पद सिर्जना गरेर नियुक्ति लिने, आफू अनुकूल प्रावधान राखेर कानुन निर्माणमा प्रभाव पार्ने र नेतृत्वले जे गरे पनि/नगरे पनि हुन्छ भन्ने स्थितिमा देखिन थालेको छ । उच्च पदस्थ नेतृत्व चयनमा योग्यता प्रणालीभन्दा उभयपक्षको प्रभाव पर्न थालेको छ । परिणामतः नीति निर्माण, सुरक्षा व्यवस्था, सेवा प्रवाह, बाह्य समाजमा नेपालको उपस्थिति कमजोर देखिएको छ ।

यी पाँच पक्षमा सुधार गरेर नै प्रशासनलाई मूल्यमा आधारित बनाई सेवाग्राहीको अपेक्षालाई पूरा गर्न सकिन्छ । प्रविधि पुस्ताले गरेका आन्दोलनका माग पूरा गर्ने सार्वजनिक प्रशासनको कार्यसंस्कृति सुधार नगरी हुँदैन । प्रशासनलाई व्यावसायिक सदाचारितामा पुर्‍याएर नै सुशासन र रूपान्तरणको स्थायी आधार खडा गर्न सकिन्छ । क्रमिक रूपमा व्यक्तिगत तहमा आफूले गर्नुपर्ने काम कुन उचित र कुन चाहिँ अनुचित छट् याउन, व्यावसायिक तहमा पेसागत मान्यता अवलम्बन गर्ने, सञ्चउन तहमा कार्यमूलक संस्कृतिको विकास गर्न र सामाजिक तहमा समुदायको चाख चाहनाप्रति संवेदनशील बन्ने बानी विकास गर्न सदाचार मूल मन्त्र हो ।

सुशासनको दिशामा सरकार

मुलुक समृद्ध हुनका लागि शासकीय सुधारका नवीन अभ्यास निर्धमित रूपमा हुनु जरुरी हुन्छ । देशमा विभिन्न समयमा राजनीतिक एवं शासन पद्धतिमा परिवर्तन गरी शासकीय सुधारको प्रयास हुँदै आएको छ । विसं २००७ देखि २०८२ भदौसम्म भएका विभिन्न आन्दोलन, जनक्रान्ति, राजनीतिक उथलपुथललगायतका जनविद्रोहको उद्देश्य मूलतः मौजुदा शासन पद्धतिमा सुधार गरी मुलुकमा सुशासन स्थापित गर्नु नै हो । संघीय शासन व्यवस्था अवलम्बनपश्चात् जनताका आधारभूत सेवा प्रवाह र विकास व्यवस्थापन तथा सञ्चालनका अधिकांश दायित्व प्रदेश र स्थानीय तहमा गएको हो । कार्य सञ्चालनका आधारभूत कानुन समयमा बन्न नसक्नु, जनशक्तिको क्षमता र आपूर्ति कमजोर हुनु, कुशल शासनमा भन्दा सत्ता जोगाउने दौडधुप र खिचातानीमा शासकको समय बित्नु, अनावश्यक कार्यालय खडा गर्दा कार्यमा दोहोरोपना, अधिकार र जिम्मेवारीमा द्वन्द्वलगायतका समस्याका कारण जनगुनासा कायमै रहेका छन् । साथै सार्वजनिक सेवा प्रवाहमा आधुनिक प्रविधिको प्रयोग हुन नसक्नु, पारदर्शी जवाफदेही प्रणालीको पूर्ण रूपमा विकास हुन नसक्नु, विभिन्न तहबिच पर्याप्त समन्वय हुन नसक्नु, सुशासन र सार्वजनिक उत्तरदायित्वको प्रवृत्ति विकास हुन नसक्नु जस्ता समस्या रहेका छन् । शासकीय सुधारको जग बलियो गराउने उद्देश्यले प्रत्यायोर्जित भएको शासकीय अधिकार एवं स्रोतसाधनको उचित उपयोग हुन नसकेको महसुस भएको छ । यसले गर्दा संघीय शासन प्रणालीपछिको शासकीय सुधारको अभियानलाई संस्थागत गर्न नसकिएको स्पष्ट हुन्छ । शासन व्यवस्थाको परिवर्तन एवं राजनीतिक नेतृत्व फेरिँदैमा शासकीय सुधारको सुनिश्चितता गर्न सकिँदैन । शासन पद्धतिमा

हुने सुधार सँगसँगै राजनीतिक नेतृत्व र कर्मचारीतन्त्रको सोच, व्यवहार, कार्य संस्कार एवं क्षमतामा सुधार अपरिहार्य भएको हुन्छ । संविधानले निर्दिष्ट गरे अनुरूप सार्वजनिक क्षेत्रमा पारदर्शिता, निष्पक्षता र प्रभावकारिता कायम गरी उत्तरदायित्व वहन गर्दै जनताको घरदैलोसम्म गुणस्तरीय सेवा पुर्‍याउनुपर्ने लोकतन्त्रपछिको चुनौती अहिले पनि टड्कारो रहेको छ साथै प्रशासनिक संयन्त्रको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने, सार्वजनिक व्यवस्थापनप्रति नागरिकको विश्वास बढाई सार्वजनिक कार्यमा सहभागिता वृद्धि गर्ने, सार्वजनिक संस्थाहरूको जवाफदेहीपूर्ण समन्वय कायम गर्ने, कार्य जिम्मेवारीप्रतिको पारदर्शिता र जवाफदेहीता सुदृढ गर्ने, शासन सञ्चालनमा सदाचार र मितव्ययिता कायम गर्नेलगायतका वर्तमान शासकीय चुनौतीसमेत रहेका छन् । राजनीतिक दलहरूको पुर्पुर्ण नेतृत्व, परम्परागत सोच एवं अनुत्पादक कार्यशैली, सीमित व्यक्ति वा गुटको घेराबन्दी र राष्ट्रहितभन्दा सत्ता र शक्तिमा बढी समय दिने शासकीय प्रवृत्तिबाट यस्ता चुनौतीको सामना हुन सक्ने देखिँदैन । यस सन्दर्भमा शासनको महत्वपूर्ण जिम्मेवारीमा रहेका राजनीतिक नेतृत्वले नै शासनमा सुधारका लागि अग्रसर हुनु आवश्यक भएको छ ।

शासकीय सुधारको अनुभूति मूलतः जनताका दैनिक जीवन निर्वाहका वस्तु तथा सेवा नजिकको सेवा केन्द्रबाट सहज, सुपथ, गुणस्तरीय र पर्याप्त पाउने अवस्था कायम हुँदा हुन्छ । आर्थिक तथा सामाजिक समृद्धिका मुख्य क्षेत्रको पहिचान गरी जनताका वर्तमानका खुद आवश्यकता र महप्वका वस्तु तथा सेवा प्रवाहलाई स्थानीय तहसम्म सन्तुलित ढङ्गले व्यवस्थापन गर्न आवश्यक छ । शासनको नेतृत्व तहमा रहेका राजनीतिक पदाधिकारीहरू शासकीय सुधारका लागि परिवर्तित सोचसहित

जिम्मेवार र सक्षम हुनु पर्छ । शासन पद्धतिमा पारदर्शिता, जवाफदेहिता, जनउत्तरदायित्व, सदाचारयुक्त र आधुनिक प्रविधिमा आधारित लोकतान्त्रिक शासन शासकीय सुधारको मुख्य सवाल हुन् । यस्ता सवालसँग राज्यको राजनीतिक पदाधिकारीका साथै प्रशासनिक संयन्त्रसमेत उत्तिकै जानिफकार र प्रतिबद्ध हुनु पर्छ । राज्यबाट प्रदान गरिने सेवा सुविधालाई एकीकृत रूपमा छरितो र प्रभावकारी बनाउन कानुनी, नीतिगत तथा संरचनागत स्पष्टता ल्याउने, विकास निर्माणलगायत सेवाको कार्य जिम्मेवारी एवं क्षेत्राधिकारका सम्बन्धमा तिनै तहको सरकारको भूमिका स्पष्ट गर्ने कार्य जरुरी भएको छ । साथै परम्परागत कार्यशैलीमा रूमलिरहेका कार्यालयलाई आधुनिक, प्रविधिमैत्री, छरितो र सेवाग्राहीमैत्री गराउनु आवश्यक छ । नागरिक सचेतनालाई व्यापक गराई सार्वजनिक कार्यमा सहभागिता, सहजीकरण र नियमित नियमन गर्नुसमेत जरुरी भएको छ । आधुनिक सोच भएको सदाचारयुक्त र उत्तरदायी राजनीतिक नेतृत्वले शासकीय सुधारको अभियानलाई गति दिन सक्छ । सरकारले शासकीय सुधारलाई टेवा पुर्‍याउने नीति, योजना तर्जुमा गर्दै आएको छ । साथै स्थानीय तहसम्मको कानुनी एवं प्रशासनिक संरचनासमेत नयाँ ढङ्गले तयार गरिएको छ । नीति, योजना, कार्यक्रमको कार्यान्वयनमा राजनीतिक नेतृत्व इमानदार र जिम्मेवार हुन सकेको छैन । साथै कर्मचारीतन्त्र सधैँभरि राजनीतिक नेतृत्वको मनसायमा अलमलिए जाँगिरे मानसिकताले प्रभावित हुँदा शासकीय सुधारका योजनामा अग्रसर हुन सकेन । फलस्वरूप आवधिक एवं वार्षिक नीति, योजना, कार्यक्रममा आउने गरेका महप्वपूर्ण शासकीय सुधारका कार्यहरू कार्यान्वयनमा प्रभावकारी हुन सकेनन् । सञ्घीयता कार्यान्वयनका लागि आवश्यक आधारभूत कानुन एवं प्रशासनिक संरचना

समयमै तयार गर्ने, प्रदेश एवं स्थानीय तहमा आवश्यक सक्षम जनशक्तिको आपूर्तिलाई सुनिश्चित गर्ने, संविधानमा व्यवस्था भएबमोजिम तिनै तहका सरकारको कार्य जिम्मेवारी र अधिकार क्षेत्रका सम्बन्धमा थप स्पष्टता पार्ने, जिम्मेवारपूर्ण समन्वय र सहकार्यको संस्कार विकास गर्ने सवालहरू नियमित रूपमा सरकारको नीति कार्यक्रममा समावेश हुँदै आएका छन् । शासकीय सुधारका यस्ता आधारभूत नीति एवं कार्यक्रमको कार्यान्वयनका लागि राजनीतिक नेतृत्वका साथै प्रशासनिक नेतृत्वको जिम्मेवारपूर्ण अग्रसरताको खाँचो भएको छ । शासकीय सुधारको महत्वपूर्ण कार्यक्षेत्र भ्रष्टाचार नियन्त्रण गरी सुशासन कायम गर्नु भएकाले तिनै तहको सार्वजनिक जिम्मेवारीमा रहेका राजनीतिक नेतृत्व साथै अन्य राजनीतिक दलका पदाधिकारीहरूले इमानदार भई भ्रष्टाचारका विरुद्धमा अग्रसरता देखाउनु अपरिहार्य छ । भ्रष्टाचारविरुद्ध शून्य सहनशीलताको सरकारको नीतिलाई राष्ट्रिय साभ्ना सवालका रूपमा राज्यका सबै अञ्चले अवलम्बन गर्नु पर्छ । सरकारको अनावश्यक खर्च घटाई मितव्ययी हुन औचित्य नभएका सरकारी संस्थाहरूको खारेजी, समायोजन र हस्तान्तरणको कार्य गर्न राजनीतिक नेतृत्वले इमानदार आँट गर्नुपर्ने हुन्छ । मुलुकको समग्र सुशासन सुदृढ गर्न आवश्यक समन्वय, सहजीकरण, नियमन र निर्देशनका लागि प्रधानमन्त्री एवं मन्त्रीपरिषद्को कार्यालयमा रहेको शासकीय सुधार एकाइलाई सुदृढ र जिम्मेवार गराउन आवश्यक छ । साथै स्थानीय तहसम्मका सुशासनका कार्यलाई कार्यान्वयनमा जोड दिने, निर्णय प्रक्रियामा सरलीकरण र आधुनिक प्रविधिमार्फत सेवाको रूपान्तरण गर्ने र यसका लागि इगभर्नेन्स बोर्डलाई सक्रिय गराउने कार्यले शासकीय सुधारमा टेवा पुग्ने देखिन्छ ।

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि

प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस्

www.pratidindaily.com

म एमालेको दास ?

• प्रा.डा. ब्रदीविशाल पोखरेल

महान् स्टालिनले आफ्नो चाकरी नगर्ने सिद्धान्तनिष्ठ देश र जनताका हितमा प्रतिबद्ध होनेहार नेताको हत्या गरे । यसको संख्या ९८ जना थियो । यस बेला दासहरु चुइक्क बोलेनन् । चमडी जोगाउन पनि त्यति बेला तिनले आँ गर्न पनि सक्नेनन् । पछि बोलेर के गर्नु हुनु नोक्सानी भइसकेको थियो । महान् सांस्कृतिक क्रान्तिकालमा चरम दमन भयो । जुल्फी पालेको र सुकिला लुगा लगाएकालाई प्रतिक्रियावादी भनेर दमन गरियो । यस बेला पनि तत्कालीन चिनियाँ कम्युनिस्ट पार्टीका दासहरुको ओठमुख खुलेन । आखिरमा क्रान्तिकालका ज्यादतीबाट देशमा भित्रभित्रै उग्ररूप लिएको थाहा पाएपछि माओले उक्त अभियान फिर्ता लिए र रातको खोलो बगिसकेपछि भए पनि माओको बुद्धि पलायो । अनि मात्र माओमा विचारलाई विचारले परास्त गर्नु पर्छ भन्ने सुफ पलायो । पार्टीका दासहरु बेलेमा बोलेका भए चीनमा उक्त क्रान्तिका नाममा जघन्य हत्या हिंसा हुने थिएन । त्यसैले जननेता मदन भण्डारीले विगतका भूल भक्तोसबाट बेलेमा सिक्नु पर्छ भन्नु भएको हो । व्यावहारिक रुपमा रुढीग्रस्त जडवत् कम्युनिस्ट पार्टीलाई मदनले सिर्जनात्मक परिष्कार गर्नु भएको हो । मदनले यही कारण जबजमा प्राज्ञिक स्वतन्त्रताको पक्षपोषण गर्नु भएको हो

। यो कुरा ९८ प्रतिशत एमाले नेताले बुझेका छैनन् । बुझेको भए मेरा आलोचनात्मक चेत र चिन्तनका लेख र रचनाका आधारमा मेरो खेदो पाइलो गर्ने थिएनन् । माओले सांस्कृतिक क्रान्तिकालमा अपार धन र जनको क्षतिपश्चात् सयौँ फूल फल्न देऊ सयौँ विचार पनिन देऊ भन्नु भएको हो । अफ्न माओका नाममा म्याड अफ फोरले दुस्सासन चलाएको थियो । तेङ सियाओ पेङलाई सपरिवारलाई मर्नु न बाँच्नु अवस्थामा पुर्‍याउने माओका भृत्य र भजन मण्डली थिए । तर बेलेमा माओमा सुफ्बुभुफ पलाएकाले आधुनिक, विकसित र समृद्ध चीनका परिकल्पनाकार सपरिवार बाँचेका जति जोगिए । मदनले विचारलाई विचारले परास्त नगरी दमन गर्न हौसिनु कमजोरी हो भन्नु भएको छ । अहिले एमाले अध्यक्ष ओलीको दाँत हाँसे पनि आँत नहाँसेको अवस्थामा अफ्न तीन तमासे हुड्कार गरिरहेका छन् र भन्छन् मैले भनेको नमान्ने नेताले आफ्नो भविष्यबारे बीस पटक सोच्नु भन्न थालेका छन् । यस्तै घमण्डले गर्दा अपार धन र जनको क्षति भयो । एक महिनाअघि चारवटै सुरक्षा संयन्त्रले जेनजीका नाममा देशमा ठूलो भद्रगोल हुन्छ भन्ने जानकारी प्रधानमन्त्रीलाई दिएका रहेछन् तर पनि सरकार कुम्भकर्णे निद्रामा सुत्दा आफ्नै हातमा टोपी लिएर ज्यान बचाउन भान्नु पर्‍यो । नपत्याएको खोलाले बगाउँछ नि । के अहिले जेनजीलाई बिच्च्याएर उपद्रो गर्न उक्साएफ्रै एमाले जेनजीलाई तर्साउन खोजेको हो भने यस्तो सपना दिउँसै नदेखे हुन्छ । यस्ता अहङ्कारलाई नामेट पार्न यही बुढो जेनजी काफ्री छ ।

मानिस आफूमा तर्क सकिएपछि कुतर्कको

सही गरेर सदस्यताको परिचयपत्र दिएर पनि सफेद भुट बोल्दा दासहरु किन बोल्दैनौँ । हुन त म पनि जनवादी केन्द्रीयताका नाममा नोकरशाही जनवाद लादेर भाट र भृत्य बनाउँदा बेलेमा विरोध गर्न नसकेने पात्र थिएँ । लामो समयको रुढीग्रस्त परम्पराका कारण अफ्नै पनि नेता र कार्यकर्तामा पार्टी र नेतालाई छोता ठान्ने र पूजा आराधना र भक्ति गर्ने अन्ध परिपाटी जब्बर बनेको छ । यसैले यसको कुप्रभाव पार्टीमा अफ्नै व्याप्त छ । तर मदन भण्डारीले भक्ति र भजन गर्नेले कर्म गर्दैन भन्ने बुझेर त्यसो नगर्नु भनेर बारम्बार सुफ्भाउनु भएको छ । यतिसम्म नदेखी लाज,सरम र घिन बिना गतिविधि गर्दा दासहरु बोल्दैनौँ । हुन पनि लामो समयदेखि पार्टीमा दास संस्कृति र परम्परा घोकाइएको छ । विश्लेषक,आलोचक,समीक्षक, विवेकी, सिद्धान्तनिष्ठ र इमानी नेता र कार्यकर्ता बन्ने बनाउने काम नै गरिएन र गर्न दिएन । भाट र भृत्यले मनपरी गरे तिनीहरु पुरष्कृत हुन थाले । अनेक खालका विकृतिग्रस्तलाई राजनीतिक र राजकीय नियुक्ति तथा सभासद् बनाएर राणाकालमा भ्रँ पौडे पजनी गरिएको भन्न सकिन्छ । कम्युनिस्ट र जबज विपरीतका गुप्तगु तिकडम्बाजी गरिएको छ । पार्टीलाई जबज विपरीत रागे भीरबाट खसाल्न खोजिएको छ । तर पनि जबज र जननेता मदन भण्डारीलाई तलबितल पार्न उद्यत हुँदा म दास हामी दास किन बाल्दैनौँ । अब पार्टीको ११ औँ अधिवेशनमा एमालेका जेनजीहरु अत्यन्त चनाखो भएनन् भने लातको भूत बातले मादैन भन्ने अन्तरद्दयबाट महसुस गरे भने उपाय निस्कन्छ । फेसबुकको राजीनामा भनेर चरम उपेक्षा गर्नेलाई यही केन्द्रीय कमिटी बैठकमा थरथरी काम्ने गरी कास्टिड सो

गर्ने हिम्मत गर्नुपर्छ । अहिले त हिजो र आजमै फरक देखिन थालेको स्थिति छ । माथिल्लै तहका अधिकांश नेता ओलीका गैरकम्युनिस्ट गतिविधिबाट वाक्कादिकक भएको आवाज चुहुन थालेको देखिन्छ । जबजको माला जपी जबजको विधिवत् अन्त्य गर्ने दाउ पनि देखिन्छ । यसका कुलक्षण देखिन थालेको छ । जबजको जामा लगाएर र नाचेर हुन । समग्रमा नेपाली कम्युनिस्ट आन्दोलन घरासाथी बन्ने अवस्थातिर तीव्र वेगले उन्मुख छ । एमाले मात्र होइन अरु कम्युनिस्ट पार्टीहरु कि त दक्षिणपन्थी, कि उग्रवामपन्थी कि त अवसरवादी नै धेर देखिन्छन् । अलि आशलाग्यो पार्टी नै प्रमुख नेताका कारण धरमर हुन थालेको दृश्य टड्कारो भएको छ ।, चालिस वर्ष पार्टीको निरन्तर अध्यक्ष हुने हो भने यस्ता पार्टीलाई राजावादी भनिदिए भैगयो । आजीवन र नमरुन्जेल पार्टी अध्यक्ष हुने र बन्ने बनाउने पार्टीलाई कम्युनिस्ट भन्नु किन पर्‍यो ? अफ्न त्यता दास प्रवृति धेरै मौलाएको देखिन्छ । दास नै हुनु थियो भने कम्युनिस्ट किन हुनु पर्‍यो । तथापि एमालेलाई सार सौन्दर्य सहित जगेर्ना गर्ने मदन भण्डारी फाउन्डेशन देशव्यापी रुपमा सांगठनिक दृष्टिले जीवित छ । अफ्न यसलाई जीवन्त बनाउने कुरामा फाउन्डेशन कति लाख त्यसमा आन्दोलनको भविष्य भर पर्छ । गरे जस्तो गर्नु भन्दा नगर्नु जाती हो । नेपाली कम्युनिस्टहरु ९८ प्रतिशत सामन्तवादी कुस्कार र अन्धविश्वासमा जकडिएका छन् । आफ्नैले जन्माएको सन्तानलाई भगवान्को कृपा र आशीर्वाद ठान्छन् । आफ्नैले परिश्रम र पसिनाले आय र आर्जन गरेको धन सम्पति पनि भगवानकै देन ठान्छन् । अनि तिनलाई आफ्नै पार्टी सरकारको बलबुताले गरेका

कामहरुमा आफ्नो मिहेनत कहाँ देख्छन् ? दसैँ र तिहार तथा छठ पर्व मनाउँदा पनि एक धर्म,एक जात,सम्प्रदाय र समुदाय करण गर्छन् । आफ्नै महाविद्वान् बनेर मन्चमा पल्टिन्छन् । कोशी प्रदेशका मुख्यमन्त्रीले रामले युद्धमा रावण /अनार्य /आदिबासीलाई पराजय गरेको हुँदा विजयादशमी भनेको विचार व्यक्त गर्छन् । यसरी उच्च तहका नेताले संस्कृति संस्कार चाडपर्वका बारेमा उही सडेगलेको विचार प्रवाह गरेर जातीय र सांस्कृतिक विद्वेष प्रवाह गर्छन् । ब्रतबन्ध ,जन्म उत्सव लगायत पर्वहरुमा समाज उपयोगी र जीवन उपयोगी पक्षहरु छन् ।

तर ती कुरा तिनलाई थाहा छैन जान्न पनि चाहान्न् । अधिकांश नेताहरु हाम्रा सांस्कृतिक चाडपर्व र परम्परामा अन्तर्निहित स्कार सार तत्त्व नबुझी बिरालो बाँच्ने ढोंगमा लाखौँ खर्च गर्छन् । तर दासहरु बोल्दैनन् । लामो समयसम्म किलाकिले लाम्ने गरी दाम्त्ता र सिक्रीमा बाँधिएका पशुहरुभ्रँ सिक्री खोर्लिदिए पनि ती दासहरु चटपटाउँदैनन् । तर म जस्तै एक समय दास बनेकाहरु सधैँ किलामा बाँधिएर बस्तेनन् । स्वाधीन, सापेक्ष स्वतन्त्र , विवेकी .र इमान्दार मान्छे बन्न ज्यानको बाजी लगाउँछन् । त्यसैले मानव हौ र हौँ भने दास संस्कृति तोड्नै पर्छ र यसको अगुवाइ कसै न कसैले गर्नुपर्छ । आफ्नैमाथि मनपरी र मनमोजी गर्दा पनि प्रतिउत्तर हीन, प्रतिवादहीन र प्रतिक्रियाविहीन पशु मित्र बन्न सकिँदैन । यसो नगर्ने हो चार खुट्टे पशु र हामी मान्छेमा के फरक हुन्छ कमरेड ?

(इटहरी निवासी लेखक एमाले पूर्व केन्द्रीय सदस्य हुन् ।)

सीएसआरको पैसा प्रभावितको हितमा खर्च गर्न सक्ने

भापा(प्रस) । बैकहरुले सीएसआरको पैसा जेनजी आन्दोलन प्रभावितको हितमा खर्च गर्न सक्ने भएका छन् । नेपाल राष्ट्र बैकले बैकहरुको संस्थागत सामाजिक उत्तरदायित्व सम्बन्धी मार्गदर्शन, २०८१ मा संशोधन गर्दै यस्तो व्यवस्था गरेको हो । राष्ट्र बैकले मार्गदर्शनमा संशोधन गर्दै भनेको छ- ‘जेनजी आन्दोलनका क्रममा घाइते भई सरकारी अस्पतालमा उपचारत गरिब तथा विपन्न वर्गका नागरिकलाई औषधि उपचारका लागि दोहोरो नपर्ने गरी उक्त अस्पताललाई उपलब्ध गराइने खर्च गर्न सकिनेछ ।’

क्षेत्रको सूचीमा जेनजी आन्दोलनमा घाइते भई सरकारी अस्पतालमा उपचारत गरिब तथा विपन्न वर्गका नागरिकलाई औषधि उपचारको लागि दोहोरो नपर्ने गरी उक्त अस्पताललाई उपलब्ध गराइने खर्च सामेल गरिएको छ ।

जेनजी आन्दोलनमा सहिद भएका व्यक्तिका,आय आर्जनका लागि प्रत्यक्ष रोजगारी नभएका परिवारको आय आर्जन क्षमता अभिवृद्धि गर्न सहयोग पुर्याउन नेपाल सरकार वा नेपाल सरकारबाट स्वीकृति प्राप्त सीपमूलक तालिम प्रदान गर्ने संस्थाबाट त्यस्ता व्यक्तिलाई सीपमूलक तालिम प्रदान गरेको आधारमा तालिम प्रदान गर्ने संस्थालाई प्रदान गर्ने खर्चलाई पनि सीएसआरको रूपमा गणना गर्न पाइने भएको छ ।

इक्यान भापाको चौथो अधिवेशन कात्तिक १४ मा

बितामोड(प्रस) । नेपाल शैक्षिक परामर्श संघ (इक्यान भापा) को चौथो अधिवेशन तथा सातौँ साधारण सभा यही कात्तिक १४ गते हुने भएको छ । शैक्षिक परामर्शका रुपमा काम गर्दै आएका भापाका शैक्षिक परामर्शदाताहरुको साभ्ना संस्थाको रुपमा रहेको इक्यान भापाले दुई वर्षे कार्यकालका लागि नयाँ नेतृत्व समेत चयन गर्ने इक्यान भापाका अध्यक्ष रोशन सुवेदीले जानकारी दिए । इक्यान भापामा करिब ५० भन्दा धेरै कन्सल्टेन्सी ब्यवसायीहरु आवद्ध रहेका छन् ।

शैक्षिक परामर्शदाताको रुपमा काम गर्दै आएको इक्यान भापाले सामाजिक उत्तरदायित्वअन्तर्गत पनि विभिन्न कामहरु गर्दै आएको छ । चौथो अधिवेशन तथा सातौँ साधारण सभाको अवसरमा रक्तदान कार्यक्रम समेत आयोजना गरिएको अध्यक्ष सुवेदीले जानकारी दिए ।

बितामोडस्थित होटल सिद्धार्थ ग्राण्डमा हुने अधिवेशनको तयारी शुरु गरिएको इक्यान भापाका सचिव अशोक भण्डारीले जानकारी दिए । परामर्श ब्यवसायीहरुलाई मर्यादित बनाउँदै आफ्नो ब्यवसाय सञ्चालन गर्ने उद्देश्यका साथ इक्यान भापाको गठन भएको थियो । उच्च शिक्षा अध्ययनका लागि विश्वका विभिन्न विश्वविद्यालयमा जान चाहने विद्यार्थीहरुलाई शैक्षिक परामर्श दिदै आएको कन्सल्टेन्सीहरुलाई ब्यवस्थित गर्ने उद्देश्यले नेपाल शैक्षिक परामर्श संघको गठन भएको हो ।

इक्यान भापाको संस्थापक अध्यक्ष सुमन शर्मा जम्मरकटेल हुन् भने निवर्तमान अध्यक्ष मिलन ओली रहेका छन् । आगामी नेतृत्व समेत सर्वसम्मत रुपमा चयन गर्ने र सहमति, सहकार्य र एकताको सन्देश सबैलाई प्रवाह गर्ने काम इक्यान भापाले गर्ने जनाइएको छ ।

६९ लाख ९९ हजार करदाताले लिए स्थायी लेखा नम्बर

भापा(प्रस)। ६९ लाख ९९ हजार करदाताले स्थायी लेखा नम्बर लिएका छन् । अर्थ मन्त्रालयलका अनुसार एक वर्षमै ठुलो संख्यामा करदाता थपिएका छन् । २०८१ असार मसान्तमा स्थायी लेखा नम्बर लिने करदाताको संख्या ६२ लाख २६ हजार रहेकोमा २०८२ असारसम्म यस्तो संख्या ६९ लाख ९९ हजार पुगेको छ । २०८२ असारसम्म मूल्य अभिवृद्धि करमा दर्ता भएका करदाताका संख्या ३ लाख ५१ हजार पछिल्ला दिनहरुमा राजस्व सङ्कलन सरकारले लक्ष्य अनुसार उठाउन सकिरहेको छैन । जसकारण सरकारलाई आगामी दिनमा लक्ष्य भेट्न थप कठिन हुने देखिएको छ ।

र अन्तःशुल्कमा दर्ता हुने करदाताको संख्या १ लाख २५ हजार पुगेको छ । यस अवधिमा दर्ता भएका कुल स्थायी लेखा नम्बरमा व्यावसायिक स्थायी लेखा नम्बर, करकट्टी गर्ने निकायले लिएको स्थायी लेखा नम्बर र व्यक्तिगत स्थायी लेखा नम्बर लिनेहरु बढेका छन् । आर्थिक वर्ष २०८१/८२ मा सरकारले कुल १२ खर्ब ८४ अर्ब रुपैयाँ कर राजस्व सङ्कलन गरेको छ । यसमा भन्सारबाट ३ खर्ब ७ अर्ब, मूल्य अभिवृद्धि करबाट ३ खर्ब ८६ अर्ब,

भापा(प्रस) । मेची राजमार्गको इलाम खण्डअन्तर्गत पर्ने राजदुवाली खण्ड सञ्चालन गर्न थप कठिनाइ भइरहेका बखत वैकाल्तिक सडक सञ्चालनमा ल्याइएको छ । राजमार्ग अवरुद्ध भएको ११ औँ दिन जोगमाई खोलाका डाइभर्सन गरिसँगै १२ किलोमिटर ठूीको उक्त सडक सञ्चालनमा ल्याइएको हो । सडक डिभिजन इलामले राजदुवालीको विकल्पमा सिमल गोलाईदेखि मोडिएर तिल्केनी निस्कने गरी सडक खुलाएको हो । जोगमाई खोलामा १४ वटा ह्युम पाइप र केही क्यानल पिसबाट पानी कटाएर वैकाल्तिक सडक खुलाइएको हो । सडक खुलाउन सडक डिभिजनले पाँचथरबाट भन्ने खुलाइएको छैन ।

सुपर कार्डिनेटिक

एक्सप्रेस कुरियर

राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय चिटि, पत्र, पासल

पठाउन परे हामिलाई सम्भन्नुहोस् ।

बिगत ३ दशकदेखी अनुभवी तथा विश्वासिलो एकमात्र कुरियर

सम्पर्कः

फोनः ०१३-५४०८४७८

मोः ८८५१६७७३५५

बितामोड (सिटि सेन्टर), कापा,

अदुवा खोला छेउ

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरु :

चन्द्रगढी, मद्रपुर	दमक	मेचीनगर	उर्लाबारी	इलाम, मंगलबारे	कार्करिमट्टा	कापा बजार
लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३९९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६२८७९९	विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०१३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८१७९२४६२१	चारआली : ९८४२७०३०१३ गोबिन्द धिमिरे : ८८१५४५४०१५०	रुपेन्द्र शेर्मा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिष्टिम आई: ०२१-५२४६९८	रणवीर लिम्बू ९८१६९८४७५७	फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४	बरत राजवंशी ९८१७०४९००१

आजको राशिफल

भनेको कुराको विपरीत अर्थ लाग्नसक्छ ।

शुक्र

स्वास्थ्यमा गडबडी भई कामकाजमा असर

शुक्र

भगवानको आशीर्वादले भने काम गर्नसक्छ ।

शुक्र

लगनशीलताले विभिन्न अवसर दिलाउनेछ ।

शुक्र

रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर प्राप्त हुनेछ ।

शुक्र

आकर्षक धन लाभ हुनेछ ।

शुक्र

मिहिनेत्र गर्दा अधिक प्रगति हुनेछ । तर अरुको भलाइका लागि दौडधुप गर्नु पर्नेछ

शुक्र

दैनिक कामहरु सन्तोषजनक ढंगले सम्पन्न हुनेछन् ।

शुक्र

आज सामाजिक तथा धार्मिक कार्यमा रूचि बढ्नेछ । नयाँ वस्त्र एवं अलङ्कारको प्राप्ति

शुक्र

सामान हराउने वा चोरी हुने सम्भावना छ ।

शुक्र

दैनिकी काममा चुनौतीको सामना गर्नुपर्ने । कतिपय राम्रा अवसरहरु प्राप्त हुनेछन् ।

शुक्र

आज नयाँ र शुभ समाचार सुन्न पाइएला । मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छान्नेछ ।

शुक्र

आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि

शुक्र

कला र गस्को प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अधि बढ्नेछ ।

शुक्र

सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट धेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ

शुक्र